

Dolf Kreelman: Op weg om de gelukkigste man te worden

dinsdag 19 november 2002

Dolf Kreelman (schuilnaam) experimenteerde met drugs, filosofeerde over de geestelijke wereld en bezocht de house-scene. Een relatie met een meisje bij wie hij een kind verwekt loopt stuk. Een tijd lang is hij depressief. Vrienden zetten hem op het spoor. "Ik vroeg heel erg veel aan en van God zoals een vrouw, oplossingen voor materialistische en emotionele problemen, en ook of Hij zich aan mij wilde openbaren en nog veel meer." Lees hieronder wat Dolf vond.

Ik ben Dolf, zesentwintig jaar en hard op weg de gelukkigste man op aarde te worden. "Fijn voor jou, hoe dat zo?" zul je zeggen. Dat zal ik je uitleggen.

Toen ik als puber begon met blowen en een jointje, begon ik ook na te denken over zaken als UFO's, leven op andere planeten, het bestaan van geesten, de geestelijke wereld. Onder het "genot" van stoned zijn filosofeerden we over de zin van het leven en innerlijke krachten. Dat werd versterkt door de periode van house en gebruik van andere drugsoorten. Met de hallucinerende middelen werd de geestelijke wereld een werkelijkheid. Spelen met positieve en negatieve krachten zorgden voor de bewustwording van goed en niet goed.

De zoektocht was begonnen, wat is de waarheid? Tot hier aan toe probeerde ik de waarheid te passen in mijn verwachtingspatroon, terwijl ik mijn verwachtingspatroon aan moet passen aan de waarheid. De waarheid laat zich namelijk niet aanpassen en dan zal blijken dat je nog meer kunt verwachten dan je aanvankelijk dacht. Alleen had ik dat nog niet ontdekt in dit stadium van mijn zoektocht. Ik was mij wel al bewust van een God of een hoger bewustzijn.

In de disco die erg toepasselijk de "Shiva" heette kwam ik twee hele goede vrienden tegen die later van cruciaal belang bleken te zijn. Ze kwamen tot het geloof en verlieten de house wereld, al snel raakten ze ook uit mijn zicht. Toch heeft het mij al aan het denken gezet over Jezus, God en de hemel. Ik besloot de bijbel maar eens te lezen.

Tijdens het uitgaan in discotheken kwam ik een meisje tegen met wie ik een relatie aanging. Onze relatie was bijna volledig gebaseerd op uitgaan en drugs. Mijn leven draaide voornamelijk om het weekend en het uitgaan. Ik was erg laks met financiële zaken en andere dingen waar verantwoordelijkheid voor nodig was. Dit was het moment dat ik in mijn dromen een stem hoorde die zei: "Neem je verantwoordelijkheden, anders neem ik ze!". Later kreeg ik twee dromen waarin ik mezelf zag met een kind. Ik negeerde dit en ging gewoon door met zaken die ik leuk vond.

Twee maanden later bleek dat mijn vriendin zwanger was. Onze wereld stortte in, onze relatie had geen stevige ondergrond en was niet gebaseerd op diepgang en ik nam mijn verantwoordelijkheden ook niet tegenover haar. Wij besloten toch het kind te laten komen, ondanks de onzekere omstandigheden waarin wij zaten. We hadden geen huis en al helemaal geen geld, dit was opgegaan aan het uitgaan. Onze relatie was niet optimaal en ik stortte geestelijk in, waardoor ik nog labiel werd. Het lukte uiteindelijk om een huis te krijgen en we gingen samenwonen. We woonden net vier maanden samen toen we een jongetje kregen. Ik wist al dat hij een geschenk van boven is.

De relatie mocht niet lang standhouden en na een jaar woonde ik zwaar depressief bij mij ouders op zolder. Ik begon de bijbel te lezen, bijna instinctief niet beseffend waarom, misschien op zoek naar hoop of hulp.

Na drie maanden kreeg ik een appartement toegewezen gekregen in dezelfde flat op de begane grond. Eindelijk zelfstandig kon ik beginnen tot rust te komen, dacht ik. Ik moest alleen nog een heleboel leren over verantwoordelijkheid en voor mezelf opkomen. Het appartement was echter te duur voor mij en ik kon de eindjes niet aan elkaar knopen. Ik raakte steeds dieper in de schuld, wat vervolgens weer tot meer zorgen leidde. Ik voelde mij helemaal niet gelukkig, maar ik kon mijn zoon wel regelmatig zien gelukkig.

Eenmaal zelfstandig wonend zocht ik weer voorzichtig contact met mijn vrienden, die hun deur wagenwijd openden. Zij vertelden mij van alles over Jezus. Ik ben een keer met ze mee gegaan naar de kerk maar had niet echt het idee dat het iets voor mij was.

Ik wist verstandelijk wel dat God bestond, maar hij was nog geen echt deel van mijn leven. Ik bad wel regelmatig en Hij luisterde geduldig en onthield alles, waarschijnlijk stond Hij met dikke lagen eelt op z'n knokkels op mijn deur te kloppen in de hoop dat ik open deed. Ik vroeg heel erg veel aan en van God zoals een vrouw, oplossingen voor materialistische en emotionele problemen, en ook of Hij zich aan mij wilde openbaren en nog veel meer.

Ondertussen bestudeerde ik mijn gelovige vrienden en werd bijna jaloers op ze. Ik wou dat ook, dat grenzeloze geloof en vertrouwen dat wordt beloont met liefde en geluk. Die vrienden stelden mij voor aan hun vriendin die ook pas Jezus had ontmoet en daar helemaal vol van was. Ik werd nog meer jaloers.

Openbaring

Op een avond zegt deze vriendin tegen mij aan de telefoon dat ik mijn hooggewaardeerde Shiva-beeldje weg moet gooien. Ik had boven de deur een kruis van Jezus en ik had een beeldje van shiva staan op mijn kast. Ze vertelde dat ik dat beeldje weg moest gooien omdat het een afgodsbeeldje was. Ik begreep er niks van, was erg gehecht aan dat beeldje, maar deed het toch maar. Diezelfde avond ben ik gaan bidden en kijkend naar de plek waar de shiva stond begon ik een gesprek en zei tegen God: "Oke, ik heb hier een vacature kom maar langs als je wilt." Als God echt bestaat openbaart U het dan. Ik denk dat ik een oprechte vraag stelde, of Hij stond er gewoon op te wachten, want dat was niet tegen dovemansoren verteld.

Op het moment van het stellen van de vraag openbaarde God zijn aanwezigheid. Ik denk dat hij al die tijd al aanwezig moet zijn geweest anders kon hij de vraag nooit horen. De kamer vervuld met een adembenemende energie, alles was ineens mooier, warmer en rustiger. Alles leefde in de kamer, de vloer, de kast, de lampen, de lucht, Hij was overal. Zijn aanwezigheid was overweldigend.

Ik hoorde een stem die mijn naam noemde, eerst dacht ik dat ik mijn (biologische) vader hoorde, maar al snel herkende ik de stem als mijn geestelijke Vader. Toen wist ik dat Hij er was, ik was thuis, eindelijk.

Ik zei: "Zeg maar wat ik moet doen" en het antwoord was simpel "Luister maar naar je Vader" en dat is precies wat ik deed (en nog steeds doe). Met als gevolg dat ik in het midden van de nacht mijn achterstallige administratie die ik in maanden tijd zorgvuldig had opgestapeld, aan het doorspitten was met tranen in mijn ogen van geluk en een hart dat overstroomde van liefde. Binnen een half uur was er een ongelofelijk grote stapel weggewerkt. Ik ben een aantal dingen vergeten die Hij tot mij gezegd heeft, maar ik weet wel dat Hij mij beloofd heeft dat er een einde is gekomen aan een hoop ellende.

God heeft echt een bewustzijn zoals wij en een mening, je spreekt Hem ook niet tegen, wat Hij zegt is! Dit is het moment geweest dat ik daadwerkelijk tot geloof kwam.

Ik ben alle besef van tijd kwijt en de ene verandering volgt de andere zo snel op dat ik het nog maar net bij kan houden. Elke keer dat ik om een bevestiging vraag, of ik er goed aan doe, krijg ik een bevestiging. Zoveel geluk als ik nu heb in mijn leven is nieuw voor mij, het zal ook nooit gewoon worden, maar een ding is zeker: ik heb dit allemaal aan God te danken. En daarom ben ik hard op weg om de gelukkigste man op aarde te worden.

Opvang van mijn zoontje

Inmiddels ben ik getrouwd. God heeft erg veel in mijn leven gedaan, het is nu zelfs zo ver dat mijn zoontje bij mijn woont. Dat is iets wat alleen God kon regelen. Hij zou eigenlijk bij zijn moeder op school gaan. Nu was mijn zoontje al het grootste deel van de tijd bij mij, maar toch wou zijn moeder de scepter niet overgeven. Ze had allerhande opvang geregeld, van de benedenbuurvrouw tot oma en school, zodat ze toch full time kon werken.

Ik had al enkele keren aangeboden dat ik het wel goed op kon vangen en dat hij dan niet meer over hoeft te blijven. Toch wou ze onze zoon toch bij haar op school laten zitten. Bidden leek geen oplossing te geven, tot ik op het idee kwam dat ik naar de rechter zou kunnen om de voogdij op te eisen, Hij was immers het grootste deel van de tijd bij ons. God zweeg. Ik ging bidden om toestemming te krijgen van God om naar de rechter te gaan, maar God zweeg. Toen ik de wanhoop nabij was en het schooljaar al erg dichtbij, ontstond er een nieuw idee in mij. 'Misschien moet ik het wel tegen alle adviezen in loslaten.'

Toen sprak God en de ene openbaring na de andere kwam boven tafel. Ik had net zo veel recht op onze zoon als zijn moeder. Ik ben niet beter. Hij is in Gods handen. Het is aan God om te beslissen wat er moet gebeuren. Ik heb afgezien van de rechtzaak en ben haar gaan zegenen in haar moederschap.

Twee maanden voor het schooljaar begon vroeg ik haar nog maar eens wat er gaat gebeuren met hem als het schooljaar begint. Na een korte stilte zei ze dat ze de opvang niet rond kreeg en dat ze een nieuwe baan moest nemen waarbij ze onze zoon niet goed op kon vangen. Ik bood haar nogmaals mijn hulp aan en ze ging er eigenlijk gelijk op in. Nu woont ons zoontje bijna een jaar bij ons en is mijn wens hierbij in vervulling gegaan.

Alleen God heeft dit kunnen regelen, wie weet wat er was gebeurd als ik naar de rechter was gegaan? Ruzie? Zeker! Nu is het beter dan ooit tussen de moeder van mijn zoon en ik, dat was mij nooit gelukt door naar de rechter te gaan, als het mij al gelukt zou zijn om de voogdij op te eisen.

Kan ook jou overkomen

Ik ben niet meer op zoek naar de waarheid, ik ben op zoek in de waarheid. De leugen waar ik in leefde was groot en wordt nu steeds kleiner. Ik mag nu ontdekken wie God is en ik kom elke dag dingen tegen waarmee ik God en ook mezelf leer kennen. Mijn doel is te worden zoals ik bedoeld ben te zijn. Ik heb God ervaren maar ik heb nog niet een fractie van Hem gezien.

Weet je wat er het mooiste van is? Het kan jou ook overkomen. Jezus leert ons dat God een persoon is. Hij is de schepper van alle dingen. Wij zijn voortgekomen uit het liefdesverlangen van God. Zoals een vader en een moeder naar een kind verlangen, zo heeft God naar ons verlangd. Wij zijn geschapen naar het beeld van God. Wij hebben de erfelijke eigenschappen van God in ons. God heeft ons geschapen om uiteindelijk Zijn partner, Zijn bruid te zijn. Met elkaar vormen we de bruid. We zijn elkaar tot hand en voet en worden aan elkaar verbonden door de liefde.

Door onze hoogmoed en trots hebben wij God de rug toe gekeerd en hebben onszelf tot god gemaakt. Hierdoor hebben wij de deur geopend voor de vijand van God, de satan, die daardoor veel macht heeft gekregen op aarde. Als uiterste daad van liefde is God toen zelf naar de aarde gekomen in Jezus en heeft door Zijn leven, sterven en opstanding de weg weer vrijgemaakt tot God.

Alleen door Jezus is het nu mogelijk om weer in contact te komen met God. Door het geloof in Jezus ontvangen we vergeving en reiniging van onze zonde en de gevolgen van de zonde, en ook verlossing van onze pijn en verdriet. Jezus geeft ons het goddelijke leven terug door ons te vullen met Zijn Geest.

Dolf Kreelman, 2002

Keerpunt, 2002. Tekst voor Keerpunt bewerkt door Kees Langeveld. Omwille van de privacy is een schuilnaam ('Dolf Kreelman') toegepast. De echte naam is bij de redactie van Keerpunt bekend.

U kunt contact opnemen met Dolf Kreelman: stuur een e-mail.